

NAVŽDY MLADÉ,
NAVŽDY KRÁSNÉ...

USA TODAY
BESTSELLER

★★★★★

JEZERO KOSTÍ

PŘÍPAD PRO NIKKI HUNTOVOU

STACY GREEN

**JEZERO
KOSTÍ**

**KNIHY STACY GREEN
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Nikki Huntová

Dívky ve sněhu
Dokonalý hrob
Ztracení andělé
Pohřbená minulost
Lesní past
Srdce z ledu
Její poslední slza
Jezero kostí

Připravujeme

Ztracené matky

JEZERO KOSTÍ

STACY GREEN

PŘELOŽILA MARKÉTA JANSOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *Bone Lake* v roce 2023 u Bookouture (divize nakladatelství Storyfire).

Copyright © Stacy Green, 2023

Translation © Markéta Jansová, 2026

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-283-0 (pdf)

PROLOG

Srpen 2001

Mohutný hrom a řinčení okenic na půdě Amy vyděsily tak, že málem shodila tajně propašovaný vinný střík a polila si noční stolek a hebký růžový koberec. V patře a přízemí už se okna dočkala obměny, ale vitrážová okénka podél schodiště na opravu teprve čekala.

Amy otráveně obrátila oči v sloup, když k ní zezdola dolehl matčin mrzutý hlas. Hned věděla, o co jde. Nemusela ani rozumět slovo od slova, aby pochopila, že Sandy Klineová, tak jako při každé bouřce, vytáhla otázku dosud neopravených okenic. Táta na to pronese něco v tom smyslu, že se pokusí domluvit termín opravy tak, aby se vešel do jejího nabitého rozvrhu, což si máma nevyhnutelně přebere jako rýpnutí z jeho strany, protože i když neměla nikdy čas, chtěla být u každého zásahu do jejich viktoriánského domu. Tátu to špičkování nakonec omrzí. Típne svůj tradiční večerní doutník do křišťálového popelníku vedle sebe a zabrblá něco v tom smyslu, že Sandy Klineová ví všechno nejlíp, ale přitom si nevidí na špičku nosu. Ne že by na tom něco nebylo.

Amy si nasadila sluchátka a stiskla na diskmanu přehrávání. V uších se jí rozléhaly nezaměnitelné tóny kapely Beastie Boys. Většina jejich kamarádek je moc nemusela, ale Amy zbožňovala jejich

neotesané hlasy a legrační vibe. Na přeslazené chlapecké kapely si nepotrphěla, protože život nebyl vždycky úžasný a zalitý sluncem.

Rozhodně ne u nich doma.

Přeskočila na svou oblíbenou písničku „Sabotage“, jež dokonale podtrhovala mizerný den, který měla za sebou. Vzala svůj deník a čtyřbarevnou propisku a sedla si na postel opřená o polštář. K zápisu vždycky volila barvu, která vystihovala její aktuální náladu. Modrá znamenala smutek, zelená štěstí, černá nudné a nezáživné věci. Červenou používala, když měla vztek nebo špatný den a poslední dobou jí bylo v deníku plno. Ještě do minulého týdne psala o letní pohodě a brigádě na koupališti. Léto odstartovalo skvěle, ale pak začal její teď už bývalý kluk žárlit. Červená barva však nepatřila jemu. Ani dnes večer, ani ty večery předtím.

Psaní do deníku Amy většinou pomohlo cítit se lépe, ale dnes jí při pohledu na ta slova na papíře bylo ještě hůř. Táta vždycky tvrdil, že štěstí se za peníze koupit nedá, ale teprve nedávno mu dala za pravdu. Peníze totiž neubránily její rodinu před tím, aby se rozpadla na kusy.

Pohazovala si hlavou do rytmu, když si všimla, že dveře jejího pokoje se lehce pootevřely. Zaklapla deník, když k ní do pokoje vklouzl bráška Matty a zavřel za sebou dveře.

Amy pozastavila hudbu. „Co že ještě nespíš?“ Mattymu bylo deset, ale na svůj věk byl poměrně malý a působil dětským dojmem. Vyděšeně na ni hleděl. „Zdál se ti ošklivý sen?“

„V domě někdo je.“

Byl tak vystrašený, že si ho Amy ani nemohla dobírat, že je srágo-ra. „Ale kdepak. Vždyť víš, jak to tu je. Starý dům, který dělá zvláštní zvuky. Táta říká, že si sedá.“

Jenže to znělo jako mnohem víc než vrzání starého baráku. Krbem k nim vystoupal otcům hřmotný hlas. „Padej z mého domu.“

Amy se snažila zachovat klid, přestože jí také už bušilo srdce. „Naši se nejspíš jen hádají.“ Ani by se nedivila, kdyby jeden z rodičů po hádce opět skončil v hotelu.

„Ale proč je táta vzhůru? Šel přece dřív spát.“

Pravda. Tátu ráno čekala důležitá prezentace a chtěl se na ni vyspat.

Amy naslouchala hlasům zezdola, které se zvyšovaly a zase tišily. Táta zněl naštvaně a máma plakala – poslední dobou celkem běžná věc.

Jenže pak Amy uslyšela další hlas.

„A proč bych to měl dělat? Chci jen to, co mi patří.“

Amy ztuhla krev v žilách. Byl to mužský hlas, a pěkně dopálený. Proč k nim někdo chodil v jednu v noci? Doufala, že má jen bujnou představivost, a natáhla se pro telefon na nočním stolku. Potřebovala nějak uklidnit bráchu. Sluchátko však bylo hluché. Mačkala tlačítka, ale marně. Odpojený telefon znamenal, že vetřelec v domě byl nebezpečný. To už z televize věděla.

Matty ji zděšeně pozoroval. Amy rychle zvážila všechny možnosti. Dveře jejího pokoje se nedaly zamknout, protože to rodiče nechťeli, a Mattyho pokoj se nacházel na opačné straně dlouhé chodby, blízko točitého schodiště, kterým se scházelo do přízemí. Ani ten však nebyl na zámek. Táta měl v nočním stolku schovanou pistoli, ale i kdyby se jim podařilo pro ni nepozorovaně dojít, nevěděla by, jak ji použít.

Žádné jiné možnosti neměli. Někdo musel dojít pro pomoc.

Amy vylezla z postele a vzala Mattyho za ruku. „Půjdeme po špičkách,“ pošeptala mu.

Zavrtěl hlavou. „Neschováme se radši?“

„Dojdeš pro pomoc,“ rozhodla Amy.

Bratr na ni vytřeštil oči, když pochopil, co po něm chce. „Ani náhodou.“

„Matty, telefon je hluchý. Naši se s někým hádají a ty jediný jsi dost malý na to, abys sehnal pomoc. Sjedeš jídelním výtahem do sklepa a utečeš. Potom zaklepeš u někoho ze sousedů. Seženeš pomoc. Zavoláš policii.“ Pokoušela se potlačit nervozitu, ale třáslý se jí ruce.

„Třeba pomoc nepotřebují,“ zašeptal.

Amy zavrtěla hlavou a přiložila si prst k ústům. Pomalinku otevřela dveře a nakoukla do chodby. Vytáhla Mattyho ven a tiše došla ke dveřím na půdu. Otočila klikou a ozvalo se zavrzání. Se zatajeným dechem čekala, jestli si jich někdo všimne, ale dole se hádali ještě hlasitěji. Otevřela dveře a za zvuku řinčení nespravených okenních tabulek vedla bratra po úzkých zaprášených schodech nahoru.

Když jejich praděda tenhle viktoriánský dům u jezera postavil, sloužící bydleli v podkroví, kam jim pak děda instaloval jídelní výtah, aby se jejich práce zefektivnila. Matty ho objevil před dvěma lety a na několik hodin v něm uvízl. Dobrovolně by do něj už nevlezl.

„Rozsvít,“ zakňoural.

Amy neviděla na krok, natož na spínač. „Myslím, že jsou v kuchyni,“ usoudila a pokoušela se kočírovat strach. Odtamtud je do zahrady krásně vidět. Ten člověk by si ho mohl z kuchyně všimnout.

„Prosím, Amy.“ Mattymu se třásl hlas, když došli na vrchol schodiště. „Mám strach.“

„Pšt.“ Na půdě byla naposledy v lednu, když tátovi pomáhala uskladnit vánoční ozdoby. Většinu podkroví zabíraly poděděné věci po předcích, takže bylo takřka nemožné tudy ve tmě projít. „Drž se za mnou a kopíruj moje kroky.“

Razila si cestu nepřeborným množstvím krámů a jediným záchytným bodem jí byl proužek měsíčního světla, který dopadal oknem v zadní části půdy. V zatuchlé a horké místnosti bez klimatizace se jim špatně dýchalo.

„Nemůžu to udělat,“ fňukal Matty. „Uvívnu tam.“

„Tehdy tu nebyl nikdo, kdo by tahal za provaz.“ Amy vstoupila do pruhu světla a vzala roztřepené lano. Zatáhla za kovové madlo výtahu, ale dvířka se ani nehнула. Na čele jí vyrašily krůpěje potu a v uších zaduněl zrychlený tep. Amy to zkusila znovu obouruč a vši silou trhla. Dvířka se pootevřela a hlasy dole zesílily. Musela dostat Mattyho z domu, pokud se chtěli dočkat pomoci. Amy napadlo, že by mohla zatarasit dveře půdy těmi starými krámy, kdyby se ten veřelec rozhodl vyjít nahoru, než Matty sežene pomoc.

V panice tahala znovu a znovu, až se jí řinuly slzy z očí. Bolela ji záda a necítila ramena. Zkusila to ještě jednou a dvířka konečně povolila. Amy rozevřela dveře jídelního výtahu dokořán. Nebyl nijak velký, ale to ani Matty.

„Amy –,“ chtěl začít smlouvat.

„Poslouchej mě.“ Přidřepla si k bratrovi a vzala ho za ramena. „Výtah sjede až do sklepa, jasné?“ Viktoriánský suterén připomínal vykotlanou díru a oba to tam s Mattym nesnášeli, ale byla to nejbezpečnější cesta z domu.

„Nemůžu, Amy.“ Měsíční svit zvýraznil strach v jeho modrých očích. Musela kvůli němu být statečná.

„Ale jo, můžeš. Pamatuješ si, kde co je?“

„Bazén je nalevo od domu,“ hlesl.

„Správně. Sklepení je v rohu domu. Nalevo od bazénu, ale severně od domu.“ Matty se vždycky těžko orientoval, ale Amy se snažila mu vysvětlit cestu.

„Sklep je zamčený zvenku.“

„Ne, není. Pamatuješ, jak se před několika týdny zlomil visací zámek a máma ještě nepořídila nový?“ Kvůli tomu se rodiče včera hádali. Amy pohlédla Mattymu do očí. „Než otevřeš vrata a vyjdeš ven, ujisti se, že tam nikdo není. Když bude vzduch čistý, běž ke Kettnerovým, to znamená rovně lesem a pak na silnici. To je Miller's Avenue. Kettnerovi bydlí v tom velkém domě v zatáčce.“

„Co když tam budou medvědi?“

„Černí medvědi žijí jen v hustších lesích severně odsud. A ostatní zvěř se tě bude bát víc než ty jí, uvidíš.“

Ze zdola se ozval zastřený výkřik. Docházel jim čas.

Amy postrčila bratra do výtahu. „Postarám se o provaz, dokud nebudeš dole. Nezapomeň se ujistit, že tam nikdo není, než utečeš.“

Jejich nejbližší sousedé bydleli skoro dva kilometry daleko, a dokonce i zkratkou přes les to Mattyho malým nohám zabere nejméně dvacet minut, ne-li déle.

„Drž se dál od silnice,“ nabádala ho. „Ať tě nikdo nevidí.“

Amy se zdálo, že matka dole vzlykala.

„Amy,“ zajíkl se Matty. „A co bude s tebou?“

„Jdi Ke Kettnerovým a požádej je, ať zavolají policii. Já tam za tebou přijdu.“ Pozvedla pravou ruku. „Placáka na to?“

Matty polkl a plácl si s ní.

Amy mu dala pusu na čelo. „Jsi silný kluk, víš to? A taky dost statečný. Nikdy si nenech namluvit nic jiného.“ Cítila, jak se přestává ovládat, ale kdyby se teď složila, Matty by nikdy neodešel. „Mám tě ráda, kámo.“ Zavřela poklop a vzala za provaz.

Amy netušila, jak dlouho jel výtah do sklepení, ale kabina byla konečně dole a provaz zůstal napnutý. Modlila se, aby bráška dbal na její instrukce. Pátrala v podkroví po něčem, co by mohla použít jako zbraň, ale ve tmě skoro nic neviděla.

Potlačila strach a sešla po schodech dolů, aby mohla poslouchat za dveřmi. Máma už neplakala. Táta byl zticha. Zvolna otevřela dveře, pohlédla do chodby a šla do ložnice rodičů vedle podkroví. Se srdcem v kalhotách doběhla k otcovu nočnímu stolku a vytáhla z něj pistoli. Dostavil se pocit úlevy, ale i děsu, protože to, že tam pistole byla, znamenalo, že se nemohl bránit. To proto byl tak potichu?

V krku se jí utvořil knedlík. Musela rodičům nějak pomoci.

Netušila, jestli je zbraň nabitá, ani jak ji odjistit, ale doufala, že už jen pohled na ni vetřelce odradí.

Pistole jí těžkla v ruce. Šla krůček po krůčku a držela ji před sebou tak, jak to znala z krimi seriálů. Opatrně našlapovala, aby se vyhnula rozvrzaným místům v parketách, které neztlumil ani zátěžový koberec. Srdce jí bušilo tak silně, že to snad musel ten člověk slyšet. Sešla posledních pár schodů a ulevilo se jí, když zjistila, že v chodbě svítí noční světla. Dveře tři metry před ní zůstaly stále zamčené na závoru. V obýváku – formálním obývacím pokoji pro přijímání hostů, jak tomu říkala máma – byla stejná tma jako ve zbylé části domu. Amy nahlédla chodbou do rozsvícené kuchyně. Málem vykřikla, když na zemi spatřila ležet svého otce tváří dolů v kaluži krve.

Z očí se jí vyřinuly slzy, když k němu přiběhla.

„Tati,“ špitla. Snažila se mu nahmatat puls, ale marně.

Amy nemohla dýchat ani uvažovat jasně. Táta byl po smrti. Ale co bylo s mámou?

Posuvné dveře na terasu s bazénem byly otevřené dokořán. Po-dařilo se jí utéct?

Amy tam stála a nehybně hleděla na otce.

Co teď s nimi bude?

Ve dveřích zadního vchodu se náhle zjevila vysoká postava v černém. Amyina přítomnost dotyčného nezaskočila, ale přes masku mu nebylo pořádně vidět do tváře.

Ten člověk jí byl povědomý.

Amy namířila zbraň a vystřelila, ale hned ji přepadla úzkost, když se ozvalo jen cvaknutí naprázdno. Táta odmítal mít pistoli nabitou. Náboje byly nejspíš také v nočním stolku. Muž se jí vysmál a otočil se k odchodu. Když tak učinil, všimla si hodinek na jeho zápěstí a popadl ji nevídaný vztek. Upustila pistoli, vzala ten nejdelší kuchyňský nůž ze stojanu na lince a rozběhla se za ním. Zastihla ho jen pár kroků od bazénu, kde se skláněl nad matčiným zakrváceným tělem.

Matka ještě dýchala. Byla naživu, ale na jak dlouho?

Vetřelec se sehnul a políbil ji.

Pak se ve tmě zalesklo stříbro, když ji podřízl tak jako otce. Amy zařvala jako raněné zvíře. S nožem v ruce se vrhla k tomu muži. Usmál se a odhalil dokonale bílé zuby. Amy zaútočila a zabodla mu nůž do boku. Zaúpěl, popadl ji za zápěstí a pevně stiskl.

„To je ale milé překvapení.“ Vykroutil jí nůž z ruky. „Měla jsi zůstat zalezlá u sebe v pokoji, Amy.“

1. KAPITOLA

Před čtyřmi měsíci

Nikki byla u toho, když investigativní novinářka Caitlin Newportová mluvila do kamery strojeným, avšak profesionálním hlasem. „Koncem srpna 2001 před sebou Amy Klineová měla třetí rok studia na střední škole, když ji i s rodiči v jejich domě brutálně zavraždil neznámý pachatel. Amyinu mladšímu bratrovovi Mattovi se podařilo utéct k sousedům. Vražda Klineových obletěla svět médií po celém státě a policejní oddělení se přela o to, kdo povede vyšetřování, ale ani po dvaceti letech stále netušíme, kdo rodinu Matta Klinea zavraždil.“ Režisér zavolal „střih“, načež k nim přiskočil maskér, aby provedl potřebné úpravy.

Nikki se snažila uvolnit, když jí korektorem už poněkolikáté přejel po kruzích pod očima. Běžně si na make-up nepotrpěla, ale sezení před kamerami se bez všemožných krémů a pudrů očividně neobešlo.

Caitlinino napětí bylo nakažlivé, ale ne v dobrém smyslu slova. Proč s tím Nikki souhlasila?

Producent znovu zvolal „akce“.

Caitlin se na Nikki povzbudivě usmála. „Agentko Huntová, specializujete se na profilování pachatele, které jste studovala v Quanticu přímo u tvůrců této metody.“

Vyjmenovala seznam případů, na kterých se Nikki podílela, když ještě působila na východě, přičemž nezapomněla zmínit věhlasné jméno a kariéru jejího mentora. Potom plynule navázala jejím působením v Minnesotě, včetně zmínky o vraždě jejích rodičů a Nikkině návratu zpět do oblasti.

Caitlin s vážným výrazem ve tváři pohlédla do kamery. „Agentka Huntová oblast washingtonského okresu dobře zná a věřím, že díky její expertíze se vraždy Klineových dostanou z odkladiště případů –“ Zarazila se a zamračila se na producenta, který postával za Nikki. „Odkladiště případů? Takový obrat přece nemůžu použít, jestli chceme, aby nás někdo bral vážně.“

„Některé otázky později přetočíme,“ uklidnil ji producent. „Jed' dál.“

Caitlin přepla zpět do role moderátorky a vysvětlila, co je cílem dokumentu: dostat jednu z nejodpornějších vražd ve státě zpět do povědomí a pokusit se najít nové stopy, které by vedly k vyřešení celého případu. „Vysvětlíte nám svůj postup, agentko Huntová?“

Nikki si vzpomněla, co jí Caitlin radila dnes ráno, a soustředila se jen na její tvář. „Profilování pachatele je v podstatě zkoumání jeho chování a porovnávání poznatků s množstvím již existujících informací. Nejde tedy o nějaké čtení myšlenek, ale spíše o soubor poznatků, který nám ve výsledku pomůže zjistit, o jaký typ pachatele se jedná. Jakmile pronikneme do uvažování pachatele, je mnohem snazší určit, jak se dotýčný zachová bezprostředně po činu, což je naprosto klíčové.“

„Díky spolupráci s úřadem šerifa okresu Washington jsme získali exkluzivní přístup k policejnímu spisu případu Klineových,“ navázala Caitlin. „Agentka Huntová byla tak laskavá a spis prostudovala, aby mohla vytvořit profil vraha. Agentko Huntová, chvilku si ještě popovídáme o charakteru vaší profese a pak se vrhneme na případ.“

Nikki doufala, že v záběru nebude vidět, jak moc se potí. Zdůraznila, že profilování je jen jeden z mnoha nástrojů, které má

policejní vyšetřovatel k dispozici. „Začněme tedy s místem činu. Absence stop po násilném vniknutí nasvědčuje tomu, že Klineovi útočníka buď znali, anebo mu otevřeli na základě nějakého úředního povolení.“ Nahlédla do poznámek. „Z fotek z místa činu se zdá, že pachatel si útok promyslel předem.“

„Takže se jedná o systematického vraha?“ zeptala se Caitlin. „Na místě činu bylo dost krve. Nevypovídá to spíš o spontánním činu?“

„No, nemluvíme tu o sériových vrazích, kde je otázka systematickosti na místě,“ vysvětlila Nikki. „Neznáme motiv pro vraždu Klineových a nic nenapovídá tomu, že by následovaly další. Obecně lze říct, že systematictí vrazi si všechno předem naplánují a každý jejich krok je součástí rituálu, který nemohou vynechat, protože pak by nedosáhli uspokojení. Je to nedílná součást jejich nejtemnějších představ, které si kultivují celé roky. Spontánní vrazi neplánují a jednají spíše v afektu.“

Caitlin fascinovaně příkyvovala. „Mohla byste to trochu rozvést, agentko?“ Už předtím Nikki upozornila, že produkce si přeje, aby se na systematickост versus spontánnost trochu víc zaměřily, protože v populární kultuře se jednalo o trendy výrazy, na které slyšel každý fanoušek true crime.

„Systematictí vrazi bývají starší, kolem pětadvaceti let. Jsou trpěliví a dost schopní na to, aby se vyhnuli podezření. Nedostatek forenzních stop zanechaných na místě činu navíc poukazuje na bohatou zkušenost či přinejmenším detailní plán. Stihnou po sobě zahladit stopy, protože to mají už dávno promyšlené. Spontánní vrazi jsou impulzivní. I když někam vyrazí s úmyslem zabít, není to jejich dlouhodobý plán. Proto jsou ty nejdrastičtější vraždy často dílem impulzivních vrahů. Jen zřídka kdy zahladí stopy, protože jednají v afektu a nejsou na to vybavení. Většinou jde o lidi mladší třiceti let v dělnických profesích –“

„Jak to víte?“ zeptala se Caitlin. Nikki se mohla na otázky předem připravit, takže odpověď už obě znaly.

„Osoby do třiceti let bývají často ještě nevyrovnané a hledají své místo v životě. Spontánní vrah zanechá na místě činu spoustu stop, včetně své DNA.“

„V domě Klineových bylo krve dost,“ namítla Caitlin, „ale DNA vraha se ani přesto nenašla.“

Nikki si vybavila ty fotky: pan Kline s podříznutým hrdlem vykrvácel blízko schodiště. Jeho žena utrpěla tak hlubokou řeznou ránu na krku, že jí byla vidět mícha. A nahé tělo Amy Klineové splývalo na hladině jezera Bone Lake. „Přesně tak, a proto se musíme poohlédnout po kombinovaném pachateli, který má něco z obou. Vzhledem k násilnosti toho činu se jedná spíše o emočně motivované vraždy, což odpovídá spontánnímu vrahovi. Ale tenhle pachatel po sobě nezanechal žádné forenzní stopy. To znamená, že přišel připravený, takže i trochu plánoval. Od Matta Klinea víme, že jeho sestra vraha nejspíš vyrušila. Možná ji tam nečekal, nebo se začala bránit a její vražda ho zdržela víc, než čekal, takže už neměl čas po sobě uklidit.“

Nikki pohlédla mimo kameru na fotografii Amyina těla. „Tehdejší vyšetřovatelé se přikláněli k teorii, že viníkem byl Amyin bývalý přítel Ben. Soudní lékař uvedl, že Amy byla před smrtí znásilněna. Domnívali se, že Ben přišel za Amy, ale nepohodl se s jejími rodiči, které následně zavraždil. Amy musela být u sebe v pokoji. Když jí došlo, co se děje, pomohla Mattovi utéct a pak konfrontovala Bena. Ben byl starší než Amy a rodiče ho neschvalovali.“ Nikki pozvedla záběr stop po pneumatikách přímo před příjezdovou cestou Klineových, který byl pořízen druhý den ráno. „Amy i její rodiče jezdili čtyřdveřovým sedanem, ale tyhle čerstvé stopy měl na svědomí větší vůz, nejspíš SUV nebo pick-up. A přesně takovým jezdil Ben.“

„Jenže měl alibi,“ připomněla Caitlin.

„Ano. Prošla jsem výpovědi svědků i známých rodiny, pitevnickou zprávu i policejní spis. Z pohledu profilování pachatele mě zarazí jedna věc, která by mohla být celkem zásadní a policii tehdy nejspíš unikla.“

Caitlin byla napjatá jako struna.

„Sandy Klineovou vrah nejen podřezal, ale ránu vedl hluboko do míchy, a to bez známek zaváhání. Za takovým jednáním skoro vždy stojí silné emoce.“

„Naznačujete, že policie se po celou dobu mýlila a vraždy se netýkaly Amy Klineové?“ Caitlin jí visela na rtech.

„Jen říkám, že Amy Klineovou mohl znásilnit jen proto, aby maskoval svůj pravý motiv. Jestliže byla jeho hlavním terčem Sandy Klineová, odvrácení pozornosti k Amy mu mohlo zaručit, že ho nikdy nenajdou.“

Producent zvolal střih a ohlásil pětiminutovou pauzu.

Caitlin vzala Nikki za rameno a naznačila jí, že má počkat, až se studio vyprázdní.

„Bylo to tak zlé?“ zeptala se Nikki.

„Ale kdepak,“ ujistila ji Caitlin. „Vážně si myslíš, že se policie už od začátku dívala špatným směrem?“

„Vzhledem ke všemu, co jsem si o tom přečetla, je to rozhodně možné, ale na druhou stranu jsem nikoho nevyslýchala a nešla jsem příliš do hloubky.“

„Liam mi už před časem tvrdil totéž, když jsem mu o tom dokumentu řekla.“ Caitlin s Nikkiným kolegou chodila už víc jak rok. Poznali se, když se Nikki i s celým svým týmem vrátila do Stillwateru, aby vyřešila vraždu dvou dospívajících dívek. „Ta míra násilí na paní Klineové mu nedala spát. A mně se pak podařilo zjistit, že Klineovi zdaleka nebyli dokonalá americká rodinka.“

Nikki se usmála. „Jestli se tomuhle případu někdo dostane na kloub, budeš to ty. Ráda pomůžu, když to úřad schválí.“ Nepředpokládala, že by to byl problém. Profilování bylo tak horké téma, že její šéf doslova zaplesal, když se dozvěděl, že ji přizvali ke spolupráci na dokumentu. Čím víc dají lidem najevo, že se nejedná o nějakou zázračnou metodu, tím lépe. Z televizních pořadů vycházeli profileři jako polobozi a superhrdinové, kteří zachraňovali situaci.

Ve skutečnosti přicházeli na řadu až ve chvíli, kdy došlo k pro-
věření všech stop, ovšem bez výsledku – a rozhodně na tom ne-
bylo nic atraktivního. Nelétali soukromými tryskáči ani první
třídou. Policie jim poskytla složku k případu, kterou pak celé
hodiny nebo i dny pečlivě zkoumali a hledali možné vzorce. Ti
nejlepší je nakonec našli a případ rozlouskli, ne však proto, že by
uměli číst v lidech, ale protože zasvětili svou kariéru – a leckdy
i celý život – snaze pochopit a předvídat chování vraha. Případ
si většinou převzali týdný nebo i měsíce po činu, a to pak bylo
profilování za trest. Ačkoliv za sebou totiž měli léta úspěšné pra-
xe, neustále si museli obhajovat své metody, což představovalo
velkou zkoušku trpělivosti.

„O profilu pachatele budeme mluvit na kameru,“ řekla Caitlin,
„ale jak se podle tebe vrah Klineových po vraždách projevoval?“

„Ještě pár týdnů po činu se mohl zdát trochu nesvůj, ale po-
stupem času jistě získal na sebevědomí. Jestli se ohledně San-
dy nemýlím a on se doslechl o zadržení Amyina přítele, tak mu
muselo dojít, že policie se zaměřila na někoho jiného. Rozhodně
by se pak cítil být pánem situace. Přestal by se bát, a možná se
dokonce zajímal o vyšetřování. Ne nějak okatě, ale dlouhodobě,
rozhodně déle než průměrný člověk.“

„A jak by se choval v těch dnech před vraždou?“ zeptala se
Caitlin.

„To je mnohem těžší otázka, když neznáme motiv,“ připustila
Nikki. „Museli bychom mít mnohem víc informací, aby si lidé
na nějaké zvláštní chování vůbec vzpomněli, a to po tak dlou-
hé době půjde asi jen stěží.“ Myslela na fotky z místa činu. „Byl
ale starší. Sice po sobě neuklidil, ale ani tam nic nezanechal.
Zachoval chladnou hlavu a u nováčků mezi pachateli se nám
opakovaně potvrdilo, že věk hraje v chování významnou roli.“

„Takže to asi nebyl nějaký propadlík z vysoké, který stále by-
děl s rodiči?“

„Ne, to asi ne. Musel bydlet sám, protože vzhledem k množ-
ství krve u Klineových, včetně cákanců v chodbě od pana Klinea,

se musel vrátit celý od krve. Jedině snad kdyby měl u rodičů dostatek soukromí, ale když zvážím pokročilou hodinu a typ vozu – ani jeden z Benových rodičů nevlastnil SUV a Ben jezdil starým modrým pick-upem Chevy S-10 – žádné ze stop se neslučovaly s jejich pneumatikami. Myslím, že ať už Klineovy zabil kdokoli, musel být fyzicky zdatný a také dost majetný na to, aby si mohl dovolit velký vůz, aniž by jeho životní styl poustal příliš velkou pozornost.“

„Jak moc jsi si jistá tím, že ho Sandy znala?“

„Téměř stoprocentně.“ Nikki zachytila jiskru v Caitlinině očích. „Proč mi najednou připadáš jako tygřice před útokem?“

„Můj producent dnes ráno obdržel informaci, která by mohla přinést zvrat ve vyšetřování, a údajně jde právě o Sandy.“

2. KAPITOLA

Dnešek

Nikki odehnala lesklého brouka z keříku rajčat. „Jedeš.“ S Lacey trávily léto prací na zahrádce – Nikkinou první od doby, kdy byla ještě teenagerka. Hned první rok se docela urodilo, takže už zkraje léta sklízely cukety, patisony a zelené fazolky. Teď koncem srpna přišel čas rajčat. Těšila se na ně celé léto, takže nechtěla dopustit, aby jí to ten japonský listokaz všechno sežral. Nechtěla používat pesticidy, ale neměla ani to srdce brouka uto-
pit v mýdlové vodě. Rory nakonec nasadil bikarbonát draselný, který usmrtil vajíčka, takže brouků ubylo, nebo se to tak Nikki přinejmenším jevilo. Zatímco zkoumala rostlinky, napočítala osm měňavých chrobáků, kteří si v klidu pochutnávali na listech.

Mírný větřík od východu k ní zavál opojnou vůni divokého bergamotu, který vysázela na opačný konec zahrady. Nikki se dočetla, že z jeho listů se dá vařit čaj, ale ještě to nezkoušela. Její rodiče pili skoro výhradně jen ledový čaj, a Nikki se tak i po dvaceti letech z čaje pořád zvedal žaludek.

Zvedla hadici, kterou táhla za sebou, a postříkala keříky. Většina brouků se odporoučela, ale jistě ne na dlouho. Tenhle boj nebral konce. Nikki utrhla čtyři nejhezčí a nejmasitější rajčata

ze stopky a opatrně je vložila do nádoby, kterou si z domu přinesla. Démant na jejím prsteníčku se zaleskl na poledním slunci. Rory chtěl pořídit o něco větší kámen, ale Nikki mu to zadržela. V červnu měli menší svatbu následovanou obědem u Roryho rodičů. Lacey šla za družičku a házela kopretiny na každého, kdo se jí připlétl do cesty.

Nikki se z toho ještě ani nestihla vzpamatovat. Po rozvodu nevěřila, že by se mohla znovu zamilovat, a rozhodně neměla v úmyslu se znovu vdát, ale Rory to všechno změnil. Ji i skoro sedmiletou Lacey upřímně miloval a chtěl, aby se oficiálně staly součástí jeho rodiny. Neměl v úmyslu nahradit Laceyina zesnulého otce, nicméně krátce po svatbě vyplnili potřebné dokumenty k její adopci. Mohl to být jednoduchý proces, kdyby se do toho nevložili Tylerovi rodiče. Báli se, že adopcí přijdou o kontakt s Lacey, i když moc dobře věděli, že něco takového by Nikki své dceři nikdy neudělala. Chtěla, aby si Lacey svého otce pamatovala. Rozešli se v dobrém a byl to laskavý a statečný muž. Jen už jim to zkrátka neklapalo. Nikdy by jeho rodičům takhle neublížila. Chtěla jim však dokázat, jak důležitou roli hrají v dceřině životě, a tak svolila, aby s nimi Lacey odjela na poslední dva týdny prázdnin na jejich chatu u Boundary Waters, kousek od kanadských hranic. Doufala, že tím gestem zmírní obavy prarodičů, a ti pak na oplátku svolí k tomu, aby finalizovali adopci.

Nikki vzala misku s rajčaty a cestou zpět do domu si vychutnávala lehký letní vánek. Minnesotské pařáky už snad měli za sebou a do prvního sněhu bylo ještě daleko.

Kocour Kevin ji přivítal hlasitým zamňoukáním. Lacey si žlutého mourka vymínila poté, co jí s Rorym vysvětlili, že na psa by s jejich nabitými rozvrhy neměli čas. Lacey se s kocourem ihned skamarádila a pojmenovala ho Kevin podle oblíbené postavy z pohádky *Vzhůru do oblak*.

„Ale vždyť jsi ještě ani nesnědl všechno.“ Nikki protočila panenky. Zatřásla miskou, aby se v ní žrádlo víc rozprostřelo,

a postavila ji zpátky na zem. Kevin k ní zvedl nespokojený pohled. Byl to jen další marný boj, a tak mu do misky trochu přidala. Kevin to ve vteřině zhltl, jako by týden nejedl. Potom vyskočil na otevřené okno kuchyně a začal si olizovat zadnici. „Typický mužský.“

Podívala se, kolik je hodin. Rory v neděli obvykle nepracoval, ale musel odejít kvůli problému s dodávkou materiálu. Vedl úspěšnou stavební firmu a příští týden začínali pracovat na velké zakázce. Nikki potřebovala dokončit dokumentaci k poslednímu případu – násilníka, kterého naháněli po celém Středozápadě, nakonec dopadli až ve Wisconsinu –, ale nemohla si zvyknout, jak byl dům bez Lacey tichý.

Poohlédla se v kuchyni po telefonu a našla ho na stole. Jen za tu chvilku, co byla na zahradě, měla tři zmeškané hovory od šerifa Millera. Od návratu do washingtonského okresu s ním pracovala na několika ostře sledovaných případech, ale poslední dobou se rozhostil klid. Mluvila s ním naposledy před měsícem a tušila, že teď nevolal jen tak.

Odemkla telefon a hned jí zatrnulo, když si všimla, že jí Miller nezanechal žádnou zprávu. Nikdy do zpráv nepsal citlivé informace, a to především zkraje případu, kdy ještě neznali totožnost oběti, nebo se nedařilo kontaktovat její rodinu.

Rozhodně to nebude jen obyčejný pokec.

Zavolala mu zpátky.

„Miller.“ Vzal to hned. Veškerá naděje, že by nemuselo jít o nic hrozného, pohasla. Nikki s ním pracovala už dost dlouho na to, aby ho prozradil tón hlasu. Někdo buď zemřel, nebo se pohřešoval.

„To jsem já. Nikki. Co se děje?“

„Dvojnásobná vražda mladých holek. Pronajaly si na víkend Airbnb. Dnes ráno je tam našly uklízečky. Třetí dívka se pohřešuje. Myslíš, že bys mohla přijet? Víím, že nový šéf nastupuje až zítřka, ale cosi mi říká, že tu budu potřebovat tvoje lidi.“

Zvláštní agent Hernandez, Nikkin přímý nadřízený, dostal lukrativní nabídku na velitelství FBI v D.C. Nebylo to lehké rozhodnutí, ale odmítnout takovou pozici agenty většinou kariérně vrátilo o pár let zpátky. Hernandezův nástupce měl začít zítra brzy ráno. Zapojit se do vyšetřování bez jeho souhlasu by ho mohlo hned zkraje pěkně nakrknout, ale Nikki musela Millerovi pomoci.

„Mám takový dojem, že jsem se nachomýtl k pěknému průšvihu, který ale teprve začne nabírat na obrátkách.“

„Jak to? Co mi uniká?“

Miller jí pověděl adresu.

Nikki se zvedl žaludek. „Za pětáctýřicet minut jsem tam.“